

Getsemani

Jože Pogačnik

Temen je
Getsemani,
Gospodovi učenci
spijo zbegani.

V stare oljke
žolt je kriknil plač,
groza je skoz vrata šla.
Na dnu nek je
se krčevito lomi rdeči plašč
Njegov.

Svetla plaka nad ograjo
angela perotnica...

De profundis

Anton Ocvirk

V mesto zvon ječi,
toži kot otrok.

V človeku groza gori:

Jo! Nekdo je moral umreti,
umreti sam v ta prazni popoldan?
Ali srce se v meni moralo je razboleti
iz težkih sanj?

Povej, veš razodeti?

Zvon je umolknil kot vzdih.

Mrtve ure

Anton Ocvirk

Ne vem. Tako truden je obraz.
Na oknih dan vase ihti
in tiho izgoreva čas.

Mrtvih ur samota boli.

Nihče ne stopi do mojih vrat,
da bi občutil mehko rok —
v meni ljubezen skeli kot ognjen pečat.
Nikjer ne odmeva groza tako ob duše obok
in ni pesem kot zapuščenih src nasmeh,
ki so zaslutila lepote bridki cvet.
— Vedo, ob katerih rasto poteh? —

Ne štejte samotnih ur mojih mladih let.
Težijo, na meni ležijo silne kot črni greh.
Odprite duše! — V srcu tli bolečine ognjeni
plaz.

Ne vem. Močno truden je obraz.

Jos. Cantré (Belgijec), Ilustracija k »Het Ventje«
(lesorez)

Soha svetega Boštjana

France Bevk

8.

Deda so pokopali. Ivan je splezal nad
vrata, vzel sohico iz vdolbine, jo
prebarval znova, nato jo je del na
staro mesto.

»Naj bo v njegov spomin,« je dejal očetu.

»Kam pa denemo tvojega?«

»Če boste sezidali kozolec, postavite ga
vanj.«

Izbral je les za novo soho, ga prenesel v
podstrešje in odprl paž, da se je usula svet-
loba po njem in ga vabila v junijsko solnce.
Pogledal je v gola slemena Porezna in v
gozdove Otavnika, ki se je dvigal pred njim.
Po zelenih jasad so se premikale pike pasoč
se živine. Nad goro se je na jasnem nebu
tehtal orel in plul nizko, vedno niže...
Ivan je zamižal, kakor da pozablja vse, kar